

Čertík.

Vasil Roman

Autobus nímž Igor po propuštění z vězení cestoval ze Slovenské B. se dotrmácel do H. ještě za světla. Ubytoval se v hotelu Patrija, vzniklého z hotelu Partija přehozením dvou písmenek. Rozrušený z volnosti, příjemně unavený cestováním, se rozhodl jít brzy spát, ale nejdříve zašel do nedaleké samoobsluhy koupit láhev vodky. Pak se zamkl v pokoji a upíjel z láhve. Jak už to bývá, někdy nám spánek uteče ani se nenadáme. Stačí propast vlnu a pak musíme čekat dlouhé minuty, někdy až hodiny než nás strhne další. Přesně tohle se stalo i jemu. Spánek nepřicházel a on ležíc na vrzající váleňdě na zádech v neznámém pokoji, při rozsvíceném oválném lustru, popíjel a popíjel. Venku, na ulici i v hotelu se pozvolna rozhostil klid. Autobusy městské dopravy ukončili dennodenní monotónní rozvážku pracujících. Hosté v hotelu zaujali podobně jako on svá lože. Jen tu a tam se ozval ženský chichot a vzdechy od „dřiny“ při milování. Zavřel oči, barvitě si představil, co se asi v pokojích odehrává. Chvíli naslouchal iritujícím zvukům noci. Inspirován milostnou atmosférou za zdmi, obrátil vši představivost fantazie k Martině. Zahořel touhou mít jí u sebe. Srdce se mu sevřelo žádostivostí. Cítil se k zbláznění osamocen. Zmítán nepokojem, otevřel dokořán brány své fantazii. Přímo cítil hebkost jejího božského těla. Představil si jak ji jemně přejíždí rukou po zádech, ona spokojeně přede a láskání mu konečky dokonale upravených nehtů oplácí. Ještě dva dny a pak bude všechno skutečné, uklidňoval neposedné hormony. Fantazie je hezká, neškodná věc, ale nejednou se přesvědčil, že přemíra touhy mu přináší po chvilkovém uspokojení, jen další utrpení. Vrátil se do reality. Otevřel oči. V pokoji byla tma jako v ranci, žárovce zřejmě skončila životnost. Sáhl po vypínači lampičky na nočním stolku, pak po láhvi a napil se. Najednou se zhrozil, Martinino láskání na zádech pokračovalo, byť byl vzhůru a představivost otupil pořádným douškem vodky. Nehty ztratili smysl pro pořádek a jednotu, rozeběhli se do všech oblastí jeho zad, jakoby se dlaň roztrhla a oni si pádili kam se jim zlíbí. Pak ztratili jemnost. Začali se mu zabodávat do kůže, začali štípat jako štěnice... Štěnice, proboha štěnice! zařval a vyskočil z postele. V mžiku ze sebe shodil tričko. Rychle si na lůžko posvítíl lampičkou a na odestlaném povlečení spatřil malý zázrak: prostěradlo bylo pokryto stovkami, možná tisíci drobných hbitých miniživočichů, před světlem, zděšeně prchajících do všech tmavých zákoutí pokoje. Igor, kterému přišlo náhle nevolno nechal hmyz hmyzem, vrátil se do koupelny a zvracel. Když se mu žaludek jakž takž

přestal zmítat, sebral ručník, vymasíroval si záda a pak je natočil k zrcadlu. To co zahlédl mu vyrazilo dech; snad patnáct až dvacet bělavých bouli velikosti lískového ořechu, v nichž se dal tušit hnis mu hyzdilo hřbet. Zalomcoval jím odpor a vzápětí ho nahradil zuřivý vztek. Oblečený jen v trenýrkách se vyřítíl z místnosti. Přiběhl na recepci a spustil kraval:

„Všechny vás pozavírat! Vy bando zlodějská! Moje peníze jsou vám dobré, ale abyste za ně poskytli patřičnou službu, tak to ne!“ křičel prskajíc do zaháleného obličej recepčního, který měl z neznámých důvodu na hlavě nataženou dámskou punčochu.

„Drž hubu, ty lumpe kriminálnický! Copak si zasloužíš něco lepšího? Já ti dám hyzdit naší pověst vyřváváním, že zde máme štěnice, nebo blechy!“ pohrozil recepční, žongléřsky vyprostil z rukávu policajtský pendrek a jal se hrozbu splnit. Igor po prvním zásahu zmlknul, jen vyjeveně zíral co se to propána děje. Dostal ještě čtyři rány po hřbetu a pak recepční rázem přestal s bitím.

„Tady máš propouštěcí list a padej! Více se zde neukazuj! A buď rád, žeš neschytal ještě víc. Máš štěstí, že nechci rušit hosty ze spaní, jinak bych s tebou zatočil,“ vypoklonkoval ho recepční do chladné noci neurvale táhajíc za ucho.

„Ale já mám na pokoji osobní věci.“ pokusil se Igor o obranu.

„Padej ven! Jestli něco chceš, tak počkej pod oknem!“ a volnou rukou ho několikrát svižně přepleskl přes obličej. Na rozloučenou ho nakopl do kostrče zadnice a strčil ze schodu. Igor v trenýrkách, s odřenými koleny a ohněm v zadku od kopance, postával venku zhruba půl hodiny, než se ve druhém patře otevřelo okno a vypadlo z něj oblečení a džínový batůžek plný štěnic, které mu okamžitě začaly hladově ohlodávat hřbet dlaně. Štítivě je setřásl a nepřičetný zlosti vytrhl dlažební kostku, narval jí do batůžku, rozmáchl se v odhodlání mrštit jim do skleněných, vchodových dveří. Vtom ze tmy znenadání vystoupil jako kapesní kudla velký chlupatý čertík s krvavě červenými svítícími očičkama, zatáhl ho za ruku a pak mu začal bez svolení strkat do ruky opravdový, útočný granát, pod jehož tíhou se jen s největší námahou držel na vratkých nohou.

„Zmiz, ty skrčku d'ábelský! Copak jsem vrahoun? A duši už beztak máte! Tak co tady provokuješ?“ ohradil se Igor zlostně a z otočky ho, taky bez svolení, nakopl do mezery mezi nohama a ocáskem. Čertík zamňučel jako kočka, když ji někdo stoupne na nohu, pustil na zem granát, ještě, že nebyl odjištěný, a pelášil pryč.

„Tak si nadělej do kalhot, když ho nechceš, zbabělče!“ drmolil za brekotu

prchající čertík Když zmizel ve tmě, Igor se rozmáchl znovu a pak batoh zasvištěl vzduchem. Vzápětí zařinčelo sklo. Recepční s punčochou na hlavě popadl kuši a rozběhl se ztrestat pachatele. Úlomky skla ho však na chvíli přibrzdili. To Igorovi stačilo vytvořit si dostatečný náskok, chechtajíc se s kalhotami a tričkem v rukou a ohněm v zadku, zmizel v temné noci. Rány pendrekem rozpučili všechny pupeny. Za běhu cítil chlad vláhy, která mu z vředů po parazitech na zádech zůstala. Hodil na sebe tričko, jež se okamžitě k zádům přisálo a pádil na druhou stranu města, kde to znal, hledat vhodnou díru, kde by vyčkal dne.